

KUTYAKOZMETIKA

Vasárnap reggel volt. A lány éppen akkor érkezett, amikor a házmester nyitotta a kaput.

A fiú nemrég fejezte be a takarítást, a fotelben ült, és elégedetten nézte a lakást. Alig ismert rá. A ruhák a szekrénybe kerültek, sehol egy pizzásdoboz, sehol egy ketchupfolt. Az edények elmosva, a szőnyeg kiporszívózva. Nem gondolta, hogy ő még képes ilyesmire. Fél éjszaka dolgozott.

Rágyújtott, kettőt slukkolt a Marlboróból. A lány kopogott. A fiú végigsimított a haján, és kinyitotta az ajtót.

Mikor meglátta a lányt, visszahőkölt. Szebb, mint akkor, gondolta. Pedig már akkor is gyönyörű volt. Mióta lejött a szerről, egyre jobban néz ki. Nem tudta levenni róla a szemét. Majd egy éve nem találkoztak.

– Beengedsz? – kérdezte a lány, és mosolyogott.

– Persze, gyere.

A lány belépett, kabátját a fogasra akasztotta, és közben már pásztázta is a lakást. Most ő lepődött meg. Óvatos lesz, határozta el, lehet, hogy ez az egész csapda. Hat éve ismerte a fiút, látott ő már ezt-azt.

Ezt nem hitted volna, mi, gondolta a fiú. Látod, itt rend van, olyan rend, amelyet te itt még nem láttál.

– Leálltál? – kérdezte a lány. – Azt mondtad, csak akkor hívsz, ha leálltál.

– Tényleg azt mondtam.

– És?

– Hát nem látod? – a fiú teátrálisan körbemutatott. – Hát ilyen szokott lenni ez a szoba? Láthatod. Leálltam.

– Tényleg. Milyen rend van itt – mondta a lány, és körbesétált a szobában.

– Mondtam.

– Mutasd a karod!

A fiú egy pillanatig tétovázott, aztán belátta, hiába húzott hosszú ujjú pólót. Legyen túl rajta, majd kidumálja magát, gondolta. Nekilátott felrángatni a póló ujját, és odatartotta a jobb karját a lány elé.

– A másikat is!

– Még nem gyógyult be teljesen. Tudod, hogy az ilyen szétbaszott vénák milyen nehezen gyógyulnak – mutatta most már mindkettőt.

– Tudom – mondta a lány, megfogta a fiú mindkét karját, és közelről vizsgál-gatta a bőkések helyét. – Hát, nem túl rég állhattál le.

– Nem mondtam, hogy rég, csak azt, hogy leálltam.

– Mióta vagy tiszta?

– Hát, úgy... várjál csak, hat, nem, öt napja.

– Öt napja? Ahhoz képest elég ronda – mondta a lány, és elengedte a fiú kar-ját, aki azonnal visszarángatta a trikó ujját.

Csapda lesz, tűnődött a lány, ez átveri őt. De a lakás, nézett körül, az mégis-csak más most.

– Igen, mert előtte nagyon kemény időszakom volt. Azért is akartam leállni – hadarta a fiú, látta a lány bizonytalankodását, most kell magát kidumálnia, gon-dolta, még hisz neki.

– És hogy bírod?

– Szereztem metadont, tegnapelőtt bekaptam egyet, de azóta még azt sem – mondta a fiú. – Egy junkie kapta. Bejár a kórházba kezelésre. Hernyót adtam érte, neki jobban kellett az anyag, mint a bogyó.

– Szóval öt napja. Nem túl sok. Na és? – kérdezte a lány.

– Hát... nem könnyű. Izzadás, fosás, hányás, de hát te is tudod, milyen ez.

A fiú megfogta a lány kezét, az ágyhoz húzta, és maga mellé ültetette. A lány először ellenkezett, de aztán leült.

Hinni akart a fiúnak. Erre várt már több mint egy éve. Megfogadta, hogy ad-dig nem jön el hozzá, amíg le nem áll. Persze Robinak könnyebb volt elviselni, hogy ő nincs, neki ott volt a heroin. De neki még szarabb volt tisztán. Ült a recep-ción, hallgatta a brókerek süketelését, nyálas ajánlataikat, miközben erre a hülyére

gondolt. Jó, gyanús, hogy ilyen ronda még a karja, de lehet, hogy öt napja tényleg még rondább volt, sóhajtott, és átölelte a fiút.

– De jó, hogy leálltál. Tudod, mennyire örülök? Most majd megint. Mint azelőtt.

– Mikor azelőtt?

– Mikor te se lótted magad, meg én se.

– Hiszen akkor még nem is ismertük egymást, hát úgy jöttünk össze, hogy...

– Jól van, tudom – mondta sértődötten a lány. – De az elején más volt. Akkor még ritkábban lóttuk magunkat. Nem emlékszel? Akkoriban még nem kellett eladnom magam, hogy anyaghoz jussunk.

– Én alig emlékszem azokra az időkre – mondta a fiú.

– Nem emlékszel, Robi?

– Persze, emlékszem, de ami utána jött, az elhalványította azt az időt.

– Nekem nem. Én pont arra vágyom. Illetve arra, mikor még egyáltalán nem anyagoztunk.

– Hát, mondom, ilyen nem is volt... – hirtelen elhallgatott, rájött, hogy ezzel maga ellen beszél.

– Jó, de én sokszor elképzelem. Nem anyagozunk, élünk normálisan, nem kell eladnom magam mindenféle...

– Jaj, ne mondd ezt, Bea, annyira rossz hallgatni.

– Rossz hallgatni? És csinálni milyen volt, mit gondolsz? De a leállás is kemény. Fél év azon a tetű kórházi osztályon.

Örült a fiú, hogy a kórházat említette a lány, nem akart arról az időről beszélni.

Eleinte még kölcsönöket vettek fel, akkor még jó volt, de aztán annyi tartozás gyűlt össze, hogy el kellett adni a lány szüleitől örökölt Ménesi úti lakását. Mikor eladták, és kifizették az adósságokat, csak annyi maradt, hogy Bea vegyen magának egy zuglósi szoba-konyhát. Azt mondta, ahhoz semmiképpen nem nyúl, azt mindenképpen megtartja. Akkor adta el magát először. Robinak is nagyon fáj ez, de akkoriban már jobban fáj, ha nem volt anyag.

– Figyu, Bea, én is bejelentkeztem a kórházba. Elkezdem. Végigcsinálom. Látnod, öt napja nem toltam, és milyen jól vagyok – mondta lelkesen, és egészen beleélte magát.

Most úgy érezte, tényleg bemegey a kórházba, és akkor tényleg lejön a heroinról. Megtanulta az elmúlt években, hogy a szer megszerzéséért hazudnia kell. És arra is rájött, hogy könnyebb úgy hazudnia, ha abban a pillanatban maga is elhiszi, amit mond. Mint a gyerek, aki játék közben igazi karddal, igazi sárkányok ellen küzd. Aztán, ha már megszerezte a pénzt, próbálta azonnal elfelejteni, mit hazudozott összevissza.

– Segítesz, Bea?

– Persze, hogy segítek. Mondom, erre várok egy éve. Hogy egyszer már értsd meg te is.

– Mit?

– Hát, hogy egy idő után már semmit se ad a cucc. Semmi eufória, semmi lebegés. Nem a gyönyörért tolod.

– Hanem?

– Hanem, hogy ne szenvedj. Hogy elkerüld a kínokat. Innen már nincs tovább. Ötször, tízszer bököd magad, aztán az is kevés, már nincs erőd, hogy beszerezd a cuccot, hogy előteremtsd rá a pénzt.

– Hát ez igaz.

– Ilyenkor behalsz, vagy leállsz. Erre jöttél rá. Ezért próbálsz most leállni – mondta egyre lelkesebben Bea, aztán Robira pillantott, aki bambán nézett maga elé.

– Vagy nem?

– De. Persze. Ezért – mondta a fiú. Aztán azon töprengett, hogyan folytassa. Mi lehet az a kérdés, ami nem kelt gyanút Beában.

– És ha lejöttem? – kérdezte végül.

– Akkor majd élünk. Rendesen.

– De miből élünk?

– Mint mások. Dolgozunk.

– Dolgozunk?

– Persze, mint én most.

Másfél éve, mikor Bea kijött a kórházból, úgy gondolta, az egyetemet most nem tudja folytatni, és egy belvárosi pénzügyi tanácsadó cégnél helyezkedett el recepciósként. Ült az elegáns pult mögött, és elégedett volt, hogy lejött a szeről, hogy a saját lábára állt.

– De én? Én mit dolgozzak? Én csak ahhoz értek, hogyan szerezzek anyagot – mondta Robi.

– Majd kitalálunk valamit.

– Figyu, Bea, én nem leszek biztonsági őr vagy pizzafutár.

– Jól van, Robi, majd kitalálunk valamit.

– Nem. Most akarom tudni – türelmetlenkedett a fiú, és egyre jobban érdekelte, hogy valóban lehetne-e másként élnie.

– Tudod, mit? – mondta némi gondolkodás után Bea. – Otthagynom a recepciós állást, és kutyakozmetikát nyitunk.

– Mit?

– Jól hallottad. Kutyakozmetikát!
– Ez meg hogy jutott eszedbe?
– Ismerek egy csajt, elkísértem egyszer a terrierjével a kutyakozmetikába. Megfürdették a territ, az meg csak állt és tűrte. Vágták, szárították, a végén még rózsaszín masnit is kapott.

– A farkára?

– Dehogya a farkára! A nyakára. Meg voltak ott kutyaruhák is. Mintával nyomottak, meg hímozottak, az egyik hátára meg iskolatáskát festettek.

– Iskolatáskát? A kutyaruhára?

A fiú felállt az ágyról, kezébe vette a kispárnát, négykézlábra ereszkedett, a hátára tette a párnát, és ugatni kezdett.

– Így? – kérdezte.

– Mondom, Robi, nem igazi táská volt, csak festett. De mégis olyan volt, mint ha iskolás gyerek lett volna a kutya.

– Ennyire hülyék ezek a kutyások?

– Ennyire. És ezért minden pénzt megadnak. Tarthatnánk kutyatápot is.

A fiú felugrott, visszadobta a párnát az ágyra, és kiabálni kezdett.

– Azt már nem! Azt mindenhol lehet kapni, nagy helyet foglal, raktár kell hozzá – egészen beleélte magát, járt az agya, hogyan lehetne egy ilyen kutyakozmetikát üzemeltetni, kereste benne a helyét, hogy neki mi lenne a dolga.

– Akkor macskákat is vállalhatnánk – mondta a lány.

– Szó se lehet róla. Táp és macska egy szál se. De te honnan tudod, hogyan kell a kutyák szőrét vágni?

– Majd megtanulom. Mire kijössz a kórházból, megtanulom. Hát nem lehet az olyan nehéz. Te fürdeted a kutyákat, én meg szárítom meg nyírom őket.

A fürdetéshez nem volt kedve Robinak, egyáltalán semmi olyasmire, ahol hozzá kellett volna érni a kutyákhoz.

– Inkább fürdesd te, én meg majd írok mindenféle röplapokat, amiket kiragasztok a fákra. Hozza hozzánk kedvencét! Bea és Robi kutyakozmetika! Ilyeneket írok majd a cetlikre.

– Ez lesz a neve? Bea és Robi kutyakozmetika?

– Mér', nem tetszik?

– Hát... nem is tudom.

– Meg keresek szabót, aki varrja a kutyaruhát. Bazmeg, kutyaruha, hát ez nagyon jó. Ettől be kell szarni. Iskolatáska! Szerinted mennyit lehet kérni egy ilyen kutyaruháért?

– Hat-hétezret legalább – felelte a lány.

- Dőlni fog a lé!
- Dőlni, Robikám, dőlni.

A fiú áttelelte a lányt, és ledöntötte az ágyra. Csókolóztak, aztán vetkőztetni kezdte. Bea segített neki, és mikor már meztelen volt, ő vetkőztette a fiút. Szerelmeskedni kezdtek, de Robi, aki már jó ideje nem volt senkivel, és a heroin miatt nem is igen kívánta a szexet, most többször is azon kapta magát, hogy landol. Igazából abbahagyta volna, de tudta, célja elérésének része ez az aktus, neki most teljesítenie kell. Azért, hogy akarja Bea azt a közös jövőt, hogy higgyen neki. Mikor érezte, hogy csökken a vágya, a lány mellét nézte, ahogy ütemesen hullámzik, olykor behunyta a szemét, és régi fergeteges szeretkezésekre gondolt, aztán újult erővel folytatta. Mikor Bea kiabált, a fiú gyorsított, és ahogy a lány elment, anélkül, hogy ő kielégült volna, abbahagyta.

- Jó volt? – kérdezte a lánytól.
- Nagyon jó. És neked?
- Nekem is jó volt.
- De nagyon jó?
- Nagyon jó. Veled mindig nagyon jó. És ez most már mindig így lesz. Nappal kutyakozmetika, éjjel meg hatalmas dugások.
- Gondolod?
- Tudom! És azt is tudom, hogy gyönyörű vagy. Sokkal szebb, mint akkor.
- Mikor?
- Mikor még te is toltad. Meg amikor... – mondta a fiú, de nem folytatta.
- Meg amikor még azt csináltam az anyagért. Ezt akartad mondani?
- Nem, nem akartam mondani.
- De erre gondoltál.

A fiú visszafeküdt. Mindketten a plafont nézték, de egyikük sem szólalt meg. Végül felkönyökölt a lány.

- Képzeld, Robi, mit mondott a múltkor az a csaj is.
- Melyik csaj?
- Amelyik régen az ügyfelekhez közvetített. Tudod, az a szőke, akinek az az ezüst sportmerdzsója van. Azt mondta: annyira jól nézel ki, Beám, hogy magasabb osztályba léphetnél. A hülyéje.
- Mi az, hogy magasabb osztályba?
- Hogy menő csávóknak, pénzes bunkóknak közvetítene. Hogy rohadna meg.
- Te, ennek a csajnak a pasija nem valami dílerfőnök, valami szemét uzsorás?
- Mit tudom én, ki a pasija. Biztosan nem egy vállalati könyvelő – rántotta meg a vállát a lány.

– Szerintem az, a dílerfőnöknek, annak a rohadt uzsorásnak a csaja ez.

– Miről beszélsz, Robi?

A fiú felpattant az ágyról, és meztelenül járkált a szobában. Morgott, mint-ha szidná azt a férfit, de valójában a váratlan lehetőségnek örült. Erre nem számított, hogy Bea hozza elő a kerítőkaját, hogy ekkora ziccert kap, hogy bevezesse a témát.

– Most mi van? Hülye vagy? Hát min húzod föl ennyire magad?

– Az van, hogy nincs kórház, nincs kutyakozmetika.

– De hát most mondtad, Robi, leálltál és bemész.

A fiú abbahagyta a szaladgálást, leült a lány mellé az ágyra, magához húzta, és elhaló hangon mondta.

– Figyu, Bea, nagyon nagy szarban vagyok. Csak te segíthetsz – mire befejezte, már sírt. Potyogtak a könnyei, amihez nem is kellett színészkednie, tényleg nagyon sajnálta magát.

Bea lassú mozdulattal eltolta magától, felült az ágyban. Ültében mellét a combjához szorította, úgy mondta, miközben ő is elsírta magát.

– Megint átvertél. Csak azért hívtál ide, hogy kihúzzalak a szarból?

– Nem! Hát látod, hogy ez most más! – ugrott föl Robi, a szoba különböző pontjaira mutatott, és kiabált. – Nem látod, milyen rend van itt? Nem hiszed el, hogy öt napja nem anyagoztam, és megyek a kórházba? Hát nem hiszel nekem, Bea?

A lány arra nézett, amerre a fiú mutogatott, törülgette a szemét, és nagyon szeretett volna hinni neki.

– Nem tudom – felelte.

– Dehogynem tudod! Látod, ez nem kamu. Hát láttad már ilyennek ezt a lakást?

– Nem – szípogetta a lány.

– Na látod. Tudod, a kutyakozmetika.

– És miért vagy szarban?

– Tartozom nekik, két napon belül százöt rongyra van szükségem, különben elvágják a torkom – mondta remegő hangon. – Tudom, az nagyon sok, de értsd meg, Bea, ha nem fizetek, megölnek.

– De kik, Robi?

– Nem mindegy? Maffiózók, drogdílerrek, uzsorások. A merdzsós csaj pasija. A lényeg, hogy két hónapja fenyegetnek.

– De honnan szerezzek én most százezer forintot? Tízezrem van a fizetésig. Robi, hát nem érted!? – kérdezte a lány, és már pontosan értette, mit akar tőle a másik.

A fiú megfogta a lány fejét, és maga felé fordította.

– Csak még egyszer, Bea. Kérlek, még egyszer utoljára.

– Hogy megint adjam el magam? Azt akard?

– Csak egyszer. Csak egyszer, édes Bea, akkor kifizetem annak a szemétnek a tartozást, és isten bizony, bemegyek a kórházba. Fél év múlva mindent újra kezdünk – és letérdelt a lány elé. – Tudod, a kutyaruhák...

– Valóban nem toltál öt napja?

– Esküszöm.

– Esküszöl az életedre? A kettőnk jövőjére?

– Esküszöm. Mindenre esküszöm, csak segíts. Utoljára segíts, Bea, és mindent rendbe hozunk.

– És bemész a kórházba?

– Esküszöm az életemre. Nem tolok, bemegyek, és megcsináljuk a kutyakozmetikát.

A lány öltözni kezdett. Nem szólt egy szót sem, és amikor a fiú mondani akart valamit, ujját a szájára tette. Mikor elkészült, felvette a kabátját, átölelte a fiút, és a szemébe nézett.

– Akkor még egyszer. De utoljára. Kifizeted a tartozásod, bemész a kórházba, utána indul a kutyakozmetika. Mindent rendbe teszünk. Az egész, rohadt, kibilient életünket. Szia, Robi, szeretlek! – mondta és elment.

A fiú leroskadt az ágyra, nézte a plafont, aztán felkászálódott, kivette a fiókából az utolsó fél gramm heroinját, hozta a kanalat, az öngyújtót, elővett egy fecskendő, az övet, elkészítette az anyagot, elszorította a karját, megszurta magát, és rágyújtott.

Kerékgyártó István (Kaposvár, 1953) író. Hurok című kötete a Könyvfesztiválra jelenik meg.